

Isänpäiväkirje yksinäisille isille

Seison hautakummun äärellä – yksin. Käyn paikalla harvoin. Näin vältän syviä surun hetkiä.

Oli aika jolloin en ollut yksin. Synnyin suureen lapsikatraaseen. Meitä nukkui toisinaan kolmekin veljestä saman peiton alla. Kesäisin nukuimme heinätallissa, ja koska haaveilin tulevani kirjailijaksi, niin kerroin nuoremmille veljilleni sepittämiäni jännittäviä tarinoita. Tarinointitaidon olin oppinut vanhemmalta veljeltäni ja siirsin perinnettä nuoremmille. Kolmen kilometrin sisällä kodistani asui äitini sisar ja neljä enoani. Myös isän sisko asui naapurina. Sunnuntaisin oli seuraa, kun serkkuja ja muitakin tuli kyläilemään. Vaikka tietokoneita ei ollut, niin harrastuksista ei ollut pulaa. Lapsen luontainen lahja loi leikkejä ja muuta mielenkiintoista. Metsän keskellä oleva kotimökki oli seitsemän tien risteyksessä; lisäksi oli metsäpolkuja ja talvisin tukkuteitä. Kun kehätie kiersi vielä ympäri, niin asuimme todella liikenteen keskellä. Kulkumiehetkin poikkeilivat mielellään ihmisläheisessä kodissamme.

Ystäväseuran harrastuksissa ei ollut aina kaipaamaani syvyyttä, ja aloinkin eristäytyä murrosiässä. Sisimpäni huusi tyhjiyttään, ja varttuneen nuorison huvittelu ja ilakointi tuntui kuin tyhjän tynnyrin kumistelulta. Se ei tyydyttänyt sisintä janoani, vaan kaipasin jotain parempaa. Kyselin mielessäni elämän tarkoitusta, mutta en aavistanut, että yhteys Jumalaan tyydyttäisi sisäisen janoni. Armeijassa ollessani löysin sen, mitä jo lapsuudessani olin kaivannut. Itse asiassa minä en ollut löytäjä, vaan Pelastaja, Jeesus, löysi minut. Ihmeekseni totesin, että Jeesuksen seuraaminen ei tuonut ainoastaan tulevaa taivasta, vaan myös jo tässä ajassa tyydytyksen elämäni syvimpään ikävään. Olin ulkonaisesti edelleen yksin – ainoa uskovainen kasarmillani. Täytyi olla hyvin aktiivinen lähimmäisen etsijä, että kaupunkiseurakunnassa tavoitin muutamia hyvän päivän tuttaviani. Sen jälkeen, kun sain komennuksen toiseen joukko-osastoon, löysin sotilastoverini opastamana pikku kauppalan seurakunnasta jopa joitain ystäviä.

Hautakiven alla uinuva vaimoni ei ollut aikoinaan yhtä onnekas. Teini-ikäisenä hän kävi erään kaupunkiseurakunnan kokouksissa yhden kesän jatkuvasti. Kukaan ei ojentanut hänelle ystävän kättä eikä ainoakaan tullut juttusille. Näin siitä huolimatta, että Soilen työnantaja oli seurakuntaan kuuluva liikemies.

Lähimmäisen löytämisessä monet muutkin ovat epäonnistuneet. Aamulehti uutisoi joskus, että eräästä metsämökistä löytyi talvella vanhan miehen jäänyt ruumis. Kuolinpäivää ei saatu selville, mutta lääkäreiden mielestä hän oli ollut kodissaan kuolleena useita kuukausia. Traagisen taustan asialle antaa se, että vainajan poika oli naapuripitäjän sosiaalijohtaja – todellinen palkkapaimen!

Käännän selkäni läheiseni muistomerkille ja suuntaan askeleeni kotiin. – Kukaan ei siellä tarjoa aterialla, ei edes toivota tervetulleeksi. Sisäinen ikäväni kääntyykin entistä enemmän kohti sitä kotia, jota Jeesus meni valmistamaan.

Isänä toivotan hyvää isänpäivää yksinäisille ja isättömille sekä kaikille muillekin!

(Kirjoitettu 2009, ei huolitettu julkaistavaksi.)